

Lange tijd konden bodemsaneerders vrij ongestoord hun gang gaan. Aparte wetgeving zorgde daarvoor: de Interimwet bodemsanering en de saneringsparagraaf in de Wet bodembescherming maakten een sectorale aanpak mogelijk. Geld was eigenlijk nooit een probleem, met de rijksoverheid als grootste geldschieter. Samenwerken met andere disciplines was dus niet per se noodzakelijk. Daarin is verandering gekomen. De bodemsaneringsoperatie is grotendeels gereed. De rijksoverheid maakt een einde aan nogal wat subsidieregelingen. Het geld moet dus ook van elders komen. Bodemsaneerders moeten hun plannen in de regel gaan inbedden in een groter geheel, voordat zij aan de slag kunnen. Zij moeten integraler gaan werken.

Er zijn nog heel wat vragen te stellen over integraal werken. Hoe krijg je het voor elkaar dat de bodemkwaliteit van meet af aan een rol speelt bij ruimtelijke ontwikkelingen? Waarom zouden anderen opeens gaan luisteren naar een vertegenwoordiger van een tot voor kort sectoraal werkveld, waarvan je vooral last had en op het oog nauwelijks lust?

In de literatuur wordt het begrip integraal werken te pas en te onpas gebruikt. Pieter Tops (2001), hoogleraar bestuurskunde aan de Katholieke Universiteit Brabant, vat het begrip samen in vier kernbegrippen: samenwerken, samenhang, afstemming en gemeenschappelijkheid. Volgens de Stichting Infrastructuur Kwaliteitsborging Bodembeheer (SIKB) verweef je bij integraal werken verschillende beleidsonderdelen inhoudelijk, zodanig dat er een beter geheel ontstaat.

SIKB gaat op haar tiende jaarcongres op 6 oktober 2010 aandacht besteden aan integraal werken. Meer nieuws over dit gratis toegankelijke congres vindt u in deze Nieuwsbrief. Via de website van SIKB kunt u zich aanmelden. Een aanrader...